

[Sønderup.]

nerne og om Anvendelse af Vejfondens Midler er fornøden Dækning for Kommunerne til i samme Omfang som hidindtil at kunne fortsætte Vejbyggeriet.

Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale, at man stemmer for vort Ændringsforslag.

Korsgaard: Til det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen vil jeg sige, at jeg ikke rigtig forstaaer, hvilken Idé der er i paa den ene Side at finde sig i en Skatteforhøjelse, men paa den anden Side trække den fra paa et andet Punkt for en Del af dem, der skal betale den. Jeg forstaaer ikke, der i det foreliggende Tilfælde er nogen Idé deri, fordi Loven jo ogsaa tager Sigte paa at begrænse Forbruget. For den paagældende Lastbilkører kan det saa sandelig være ligegyldigt, naar han i givet Fald ved, at han fik det trukket fra i Vognens Vægtafgift.

Jeg har derefter nogle faa Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister sagde, at han ikke rigtig kunde forstaa, at jeg ud fra Synspunkter, jeg i øvrigt havde gjort gældende, kunde foreslaa, at Folk, der har betalt Skat for deres Vogn, skulde have den tilbagebetalt for den Periode, de ikke maatte bruge Vognen. For, siger den højtærede Finansminister, de Penge skal jo i givet Fald skaffes paa anden Maade, og hvordan kunde jeg gaa med dertil?

Svaret er saamænd meget simpelt: Der er noget, der for mig er vigtigere end Penge; der er nemlig noget, der hedder Moral, og det er efter min Mening en meget slet Moral at forlange Penge for, at en Vogn skal kunne gaa, og saa, efter at man har taget den Ret fra vedkommende en vis Tid af Aaret, beholde de Penge, han har betalt. Moralen, Æren, Hæderligheden, hvilket Udtryk man nu vil bruge, den er da ogsaa nogle Penge værd, synes jeg. At det saa oven i Købet ikke drejer sig om saa forfærdelig mange Penge, gør det endnu lettere at holde paa Moralen.

Den højtærede Finansminister siger dernæst, at man ikke kan sige, at Regeringen ikke har vist Borgersind, for den har spurgt Benzinnævnet, og dettes Medlemmer er jo ikke alle sammen, saa vidt man da ved, udprægede Socialdemokrater. Det sidste er vist rigtigt. Men det er mig nu ikke nok. Det forekommer mig, at den offentlige Mening er repræsenteret af Rigsdagen, den er ikke repræsenteret af Nævnet, og jeg maa derfor hævde, at Oppositionen maa have Ret til at sige, at for det Udsnit

af Befolkningen, som nu saa nogenlunde svarer til det Antal Vælgere, der stod bag Partiernes ved sidste Valg, repræsenterer vi den offentlige Mening. Jeg kan ikke gaa ind paa, at det, at man nedsætter et Nævn, bestaaende af flere eller færre af den ene eller anden politiske Anskuelse, kan forrykke dette Forhold. Borgersindet skal vises her i Salen, det skal ikke vises af Regeringen over for tilfældige Personer, som man gennem Organisationer eller maaske selv har anbragt i Nævnet.

Sagens Realitet er kort denne: Hvor meget vil Forbruget gaa ned ved den forhøjede Pris, og naar man kalder paa Spar-sommeligheden? Her har vi jo nu mange Gange givet Udtryk for, at vi ønsker at faa Befolkningen stillet over for denne Prøve, og det vil vi blive ved med at arbejde paa, saa godt vi kan; i Forbindelse hermed kan jeg oplyse, at vi ved Sagens tredie Behandling vil stille et Ændringsforslag, der tager Sigte paa dette Forhold. Først naar det har vist sig, at Befolkningen ikke har bestaaet Prøven, synes vi, der kan være Grundlag for baade Forhøjelse af Skatten og Rationering. Der kunde maaske være en vis Idé i at rationere, saa længe man ikke forhøjer Skatten, men at det skulde være nødvendigt at gøre begge Dele paa een Gang, det er mig ufor-staaeligt.

I hvert Fald er det en saare ringe Risiko, man løber ved i en kort Periode at give frie Hænder, for det er jo ikke saadan, at vi kommer til at mangle Benzin. I de allersidste Dage er der, som enhver ved, kommet en Damper med 20 Mill. l til en By, som jeg meget ofte kommer i Nærheden af — i øvrigt skal jeg undlade at nævne dens Navn; man undlader, som bekendt, i Bladene at nævne Navne, naar der kommer en Ladning, og enhver ved vel i øvrigt, hvad det er for en By. Det er altsaa kun det valutamæssige Hensyn, der i givet Fald kan komme i Fare, men den Fare, der her løbes, er ringe.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte om, at dette jo kun var en 3 Maaneders Lov. Men hvad nytter det? Der er ingen, der tror, at vi, hvis Krigen varer ved — og det gør den vel desværre —, kommer til at arbejde under billigere Forhold. Og hvilken Erfaring faar man gennem disse 3 Maaneder med Hensyn til at se, om ikke det gaar uden Rationering? Eet maa man dog være klar over: at Rationeringen i sig selv kalder paa et Forbrug, som maaske vilde blive borte, hvis der ingen Rationering var.